

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce:

bytem XX
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2018, č. j. OD 633/17-3/67.1/18169/Rg

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 27. 8. 2018, č. j. OD 633/17-3/67.1/18169/Rg, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Železný Brod ze dne 15. 5. 2018, č. j. OD-5924/2018-HUSR. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne [redacted] v [redacted] hod. na silnici I/10 v obci Splzov poblíž autobazaru ve směru na Turnov řídil motorové vozidlo VW Golf registrační značky [redacted] a v místě, kde je povolena nejvyšší rychlost jízdy 50 km/hod, mu byla měřícím zařízením RAMER 10C naměřena rychlost jízdy 70 km/hod, po odečtení tolerance +/- 3 km/hod rychlost 67 km/hod, tedy nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci žalobce překročil o 17 km/hod, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 12 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta 1 500 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou proti závěru správního orgánu, že pokud by měření rychlosti nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, ke změření rychlosti by nedošlo. Žalovaný k námitce uvedl, že vozidlo bylo podle pomůcky pro vyhodnocení měření rychlosti od společnosti RAMET změřeno v souladu s návodem k obsluze a policejní vozidlo bylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze a citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ze kterého vyplývá, že z pomůcky pro vyhodnocení měření rychlosti lze poznat, zda byl dodržen předepsaný úhel pro měření.
3. Podle žalobce pomůcka pro vyhodnocení měření rychlosti není schopna prokázat, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze, resp. že bylo vozidlo ustaveno v souladu s návodem k obsluze. Jak vyplývá z vyjádření autorizovaného metrologického střediska RAMET, a. s., které ověřilo rychloměr, nelze vyloučit, že excesy při měření rychlosti nemají vliv na výsledek naměřené rychlosti. To musí posoudit správní orgán ve správním řízení. Pokud tedy viditelně došlo k porušení návodu k obsluze jako v tomto případě, kdy vozidlo bylo změřeno v zatáčce, musí k takové skutečnosti správní orgán přihlédnout a řízení zastavit. Žalobce navrhuje, aby soud provedl dokazování vyjádřením zmíněného autorizovaného metrologického střediska a dále vyjádřením Českého metrologického institutu, podle kterého nemusí být měřeno v souladu s návodem k obsluze, když dojde ke změření rychlosti. Z tohoto vyjádření vyplývá, že žádný rychloměr, tedy ani RAMER 10C, za obsluhu neohlídá, zda bylo postupováno v rozporu s návodem k obsluze.

4. V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že byly nezákonně provedené výslechy, neboť správní orgán se svědků nezeptal na vztah k žalobci. Žalobce přitom poukázal na to, že měl s policisty v minulosti problém, takže se mu pravděpodobně mstí. K tomu žalovaný uvedl, že oba svědkové žalobce neznali, takže k němu nemohli mít žádný vztah. Z výpovědi ze dne 29. 3. 2017 rozhodně nevyplývá, že by policisté žalobce neznali. To, že provedli ztotožnění a lustraci byla jejich povinnost, argumentace žalovaného je lichá, neboť policisté vždy musí doklady zkontrolovat, i kdyby osobu znali. Žalobce poukázal rovněž na to, že správní orgán policistu Hrdličku při druhém výslechu nenechal monologicky hovořit, což je v rozporu s § 101 odst. 2 trestního řádu. Podle žalobce má svědek vždy povinnost ze začátku výpovědi hovořit monologicky, žádná výjimka ze zákona nevyplývá, leda by se jednalo např. o svědeckou výpověď trvající více dnů.
5. Žalobce dále namítal, že proběhlo měření v zatačce. Nejprve žalobce popsal, jaké výhrady v tomto směru uplatnil ve vyjádření a jak se s nimi vypořádal správní orgán I. stupně. Odvolací námitku, že správní orgán nemůže dané konstatování provést jen na základě pohledu do mapky z místa měření a správní orgán neuvedl, proč neprovedl důkaz ohledáním místa, žalovaný vypořádal odkazem na výpověď svědka [REDACTED], ze které vyplývá, že vozidlo bylo v době změření rychlosti na rovném úseku. Uvedenému závěru žalovaného žalobce vytýkal, že výpověď svědka [REDACTED] je irelevantní, neboť svědek nemohl posoudit, zda bylo vozidlo změřeno v místě, které je zatačkou podle definice návodu k obsluze, ať už díky svým znalostem, v řízení totiž nebylo prokázáno, že by byl policista [REDACTED] např. vyučeným zeměměřičem, či díky značnému odstupu provedení výpovědi od údajného spáchání přestupku. Z výstupu z rychloměru nevyplývá, že by byl žalobce změřen na rovném úseku. Zatačkou je dle návodu k obsluze jakékoli zakřivení, které je větší než 10 cm na vzdálenost 100 metrů. Takové zakřivení je okem nezpozorovatelné, natož aby bylo zpozorovatelné z nekvalitního výstupu z rychloměru. Žalobce dále poukázal na fakt, že rychloměr snímek vyfotí až poté, co vyhodnotí, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Měření není okamžité, od začátku měření rychlosti do vyfocení snímku uplyne okolo půl sekundy, což při jízdě rychlostí 50 km/h znamená posun o 7 metrů oproti začátku měření. Tímto se správní orgány při rozhodování nezaobíraly, proto nezjistily stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce na podporu svého názoru citoval rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 78 A 32/2016-31, podle kterého nelze bez dalšího odbýt důkazní návrhy, jimiž řidič dostatečně konkrétně zpochybnil klíčový důkaz, kterým je záznam z měření rychlosti. A dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016-29, podle kterého za situace, kdy stěžovatel otázku správnosti měření v důsledku pochyb o přímosti úseku vozovky, na němž bylo měřeno, vznesl, bylo nezbytné posoudit tuto skutečnost nikoliv jen prostým pohledem na výňatku mapy, nýbrž zabývat se tím, zda úsek vozovky v místě měření v délce vyplývající z návodu k obsluze splňuje požadavky tam stanovené z hlediska zakřivení.
6. Žalobce nesouhlasil s tím, že nebylo na místě aplikovat § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalovaný se nezabýval námitkou ohledně polehčujících okolností, ačkoli se jí dle § 68 odst. 3 správního řádu zabývat měl. V § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky není nikde uvedeno, že se neaplikuje, pokud je nejvyšší dovolená rychlost překročena např. o 15 % a více. Žalobce uváděl, že v evidenční kartě řidiče nemá jediný přestupek, v daném případě došlo

k naměření vyšší než skutečné rychlosti jen díky tomu, že bylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze.

Proto měl být § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky aplikován. Pokud správní orgán řádně neodůvodnil, proč postupoval dle starého zákona o přestupcích, nikoli dle nového, ačkoli byl pro žalobce příznivější, byla popřena zásada dvojinstančnosti.

Až žalovaný totiž uvedl, proč nebylo postupováno dle starého zákona o přestupcích a proč by se neuplatnil § 33 zákona o odpovědnosti za přestupky.

7. Nebyla řádně vypořádána námitka, že měření rychlosti provedla osoba k tomu nezpůsobilá. Žalovaný k této otázce uvedl, že správní orgán se s danou námitkou vypořádal na str. 3 ve druhém odstavci, kde bylo uvedeno, že podle výpovědi svědka [XX] policista [XX] do měření rychlosti neměl zasahovat, neboť k měření rychlosti nebyl proškolen. Z uvedeného je podle názoru žalobce patrné, že svědecké výpovědi jsou nedůvěryhodné s ohledem na fakt, že ovládací prvky potřebné pro měření rychlosti se nacházejí u spolujezdce, který údajně neměl do měření rychlosti zasahovat. Správní orgán měl přihlídnout k tomu, že policisté mají na řízení zájem, jak vyplývá např. z rozhodnutí Krajského úřadu Kralovéhrradeckého kraje ze dne 19. 6. 2017, č. j. KUKHK-14595/DS/2017/SR, podle kterého pokud jde o policisty, nejedná se o třetí neutrální osoby, ale přímé aktéry dané věci, pokud by se totiž nepotvrdila jejich zjištění zaznamenaná v úředním záznamu, resp. oznámení o přestupku, mohlo by to mít vliv na postavení policistů, včetně případného postihu. Podle žalobce v projednávané věci nelze bez pochybností prokázat, že měřila osoba, která k tomu měla oprávnění. I kdyby správní orgán řízení nezastavil, měl provést další dokazování a při výsledku se měl v souladu se zásadou materiální pravdy policistů vyptat, jak je možné, že měření rychlosti takto proběhlo, když ovládací prvky jsou v místě, kde seděla osoba, která údajně při měření rychlosti neparticipovala.
8. Žalobce nakonec vyjádřil nesouhlas s tím, aby byly zveřejňovány jeho osobní údaje a osobní údaje jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu, a požadoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
9. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný plně odvolal na napadené rozhodnutí a spisovou dokumentaci, ze které vyplývá, že zamítnutí odvolání žalobce bylo plně prokázáno. Žalovaný navrhoval, aby podanou žalobu soud zamítnul, náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

III. Zjištění ze správního spisu

11. Oznámením ze dne 21. 9. 2016 Policie ČR oznámila správnímu orgánu I. stupně podezření, že se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, neboť mu byla naměřena rychlost 70 km/h. Oznámení přestupku policie postoupila spolu s oznámením přestupku, které bylo sepsáno na místě silniční kontroly téhož dne a které žalobce odmítnul podepsat, záznamem přestupku jako výstupem z rychloměru RAMER10 s údajem o naměřené rychlosti 70 km/h. Dále byl postoupen úřední záznam o přestupku, ověřovací list č. 56/16 k silničnímu radarovému rychloměru RAMER10 C s platností ověření do 22. 3. 2017. Správní orgán I. stupně si vyžádal výpis z evidenční karty řidiče a příkazem ze dne 22. 9. 2016 žalobce shledal vinným z uvedeného přestupku.
12. Poté, co si žalobce podal proti příkazu odpor, správní orgán I. stupně projednal přestupek dne 1. 3. 2017 při ústním jednání, jehož se účastnil obecný zmocněnec žalobce [REDACTED]. Další ústní jednání ve věci proběhlo dne 29. 3. 2017, jako svědci vyslechnut policista [REDACTED], který provedl ustavení vozidla a obsluhoval radarový rychloměr, a policista [REDACTED].
13. Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2017 byl žalobce shledán uvedeným přestupkem vinným, odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítnul žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 7. 2017 jako opožděné. Rozhodnutím z téhož dne však žalovaný v rámci zkráceného přezkumného řízení prvostupňové rozhodnutí o přestupku zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně, neboť [REDACTED] správní [REDACTED] orgán se nevypořádal s námitkami uvedenými ve vyjádření, které mu bylo před vydáním rozhodnutí doručeno.
14. Při ústním jednání konaném dne 27. 11. 2017 bylo dokazování doplněno o návod k obsluze rychloměru RAMER10, správní orgán I. stupně konstatoval, že po jeho prohlédnutí neshledal rozpory s výpověďmi policistů. Při ústním jednání dne 19. 4. 2018 bylo dokazování doplněno o mapu místa měření a přestupkového jednání a svědeckou výpověď policisty [REDACTED]. Po doplnění dokazování správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 15. 5. 2018 znovu shledal žalobce z uvedeného přestupku vinným a žalobci uložil pokutu 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení.
15. Žalobcovo odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 8. 2018. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil žádné pochybení k ustavení vozidla policií před prováděným měřením a že pokud by vozidlo s radarem nebylo ustanoveno v souladu s návodem k obsluze, pak by pořízený výsledný snímek nesplňoval požadavek na postavení vozidla v době změření dle přiložené šablony. Takový postup je v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu v Brně, vyjádřeném např. v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41. Porovnáním snímku žalovaný dovodil, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze a vozidlo s radarem bylo ustanoveno správně. K výsledkům policistů žalovaný uvedl, že z obsahu výsledků vyplývá, že v době kontroly žalobce policisté neznali, a tedy nemohli mít k němu žádný vztah. K námitce nezákonné výpovědi svědka Hrdličky při druhé výpovědi žalovaný konstatoval, že v úvodu svědecké výpovědi provedené dne 29. 3. 2017 svědek volně popsal celý průběh prováděného měření a následné kontroly a dne 19. 4. 2018 bylo ve výpovědi pokračováno položením konkrétních dotazů, což nepředstavuje rozpor s § 101 odst. 2 trestního řádu. Námitky, že měření proběhlo v zatačce, vyvrací svědecká výpověď policisty [REDACTED], který uvedl, že změřené vozidlo bylo na

počátku rovného úseku. Jeho výpověď koresponduje se snímkem měření, kde je za vozidlem vidět levotočivá zatačka a následný přímý úsek, kde bylo vozidlo změřeno. Dále se žalovaný vyjadřoval k otázce ověření rychloměru a měření provedeného ve smyslu § 79a silničního zákona. K dalším námitkám žalovaný uvedl, že nebyly splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty ve smyslu § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť došlo k výraznému překročení rychlostního limitu pro danou skutkovou podstatu přestupku, a proto nebylo užito nové zákonné normy pro odvolatele příznivější. Správní orgán I. stupně se pak vypořádal i s námitkami, že měření rychlosti provedla osoba, která k tomu nebyla proškolená.

IV. Posouzení věci soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
17. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit dne 13. 9. 2016, tedy ještě za účinnosti zákona o přestupcích, který byl s účinností od 1. 7. 2017 nahrazen zákonem o odpovědnosti za přestupky, a za účinnosti zákona o silničním provozu, před jeho novelizací provedenou zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
18. Nejdříve se soud musel vypořádat s namítanou nezákonností svědeckých výpovědí policistů XX a XX. Důkaz svědeckou výpovědí je upraven v § 55 správního řádu. Z odst. 1 uvedeného ustanovení vyplývá povinnost každého, kdo není účastníkem řízení, vypovídat jako svědek, a to pravdivě a nic nezamlčet. Odst. 2 a 3 definuje skutečnosti, k nimž nesmí být svědek vyslýchán, odst. 4 potom případy, v nichž svědek může svědeckou výpověď odeprít. K dané otázce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, uvedl: „*Správní řád neupravuje způsob, jímž má výslech svědka probíhat. Občanský soudní řád v § 126 odst. 3 a trestní řád v § 101 odst. 2 shodně stanoví, že svědek musí souvisle vylíčit vše, co ví o předmětu výslechu. Teprve následně jsou svědkovi kladeny otázky. Dodržení tohoto postupu je významné při hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka. Není sebemenšího důvodu, proč by tato obecná metodologie výslechu svědka neměla být aplikována i v řízení správním. Tím spíše, že dle § 126 odst. 3 o. s. ř. by byl na základě § 64 s. ř. s. povinen postupovat i správní soud, pokud by přistoupil k zopakování či doplnění dokazování (výslechu svědka) provedeného ve správním řízení*“ (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). V obecné rovině tedy lze žalobci přisvědčit, že správní orgán I. stupně byl při provedení svědecké výpovědi policistů povinen postupovat obdobným způsobem, jaký upravuje § 101 odst. 2 trestního řádu. Nepochybně platí, že obdobně jako stanoví § 101

odst. 1 trestního řádu, před výsledkem svědka musí být zjištěna totožnost svědka, jeho poměr k obviněnému a svědek musí být řádně poučen v souladu s § 55 odst. 5 správního řádu.

19. Z protokolů o svědeckých výpovědích policistů [XX] i [XX] ze dne 29. 3. 2017 vyplývá, že takto správní orgán I. stupně postupoval. Po zjištění totožnosti svědků do protokolů o obou svědeckých výpovědích zaznamenal, že svědci nemají k žalobci jako obviněnému žádný vztah. Skutečnost, že svědek [XX] nemá k žalobci jako obviněnému žádný vztah, vyplývá i z protokolu o jeho svědecké výpovědi konané dne 19. 4. 2018. Této svědecké výpovědi byl přítomen zmocněnec žalobce, zmocněnec byl s obsahem protokolu seznámen a protokol podepsal, včetně jeho úvodní strany, aniž by uplatnil výhrady, že obsah protokolu nezachycuje pravdivě obsah úkonu, o němž byl sepsán. Žalovaný pak na námitku [XX] reagoval [XX] poukazem na obsah svědeckých výpovědí ze dne 29. 3. 2017. Ani této argumentaci nelze upřít logiku. Žalobce namítá, že i v situacích, kdy policisté kontrolují řidiče, jehož totožnost znají, provádějí ztotožnění a lustraci. O takový případ se však nejednalo, neboť zjištění, že řidičem vozidla je žalobce, policisté dle svých výpovědí učinili až po předložení dokladů. Svědek [XX] spontánně vypověděl, že po předložení dokladů bylo zjištěno, že se jedná o žalobce.

Rovněž policista [XX] v průběhu popisu provedení silniční kontroly uvedl, že po předložení všech dokladů, které měl řidič u sebe, ztotožnili řidiče jako žalobce. Obsah svědeckých výpovědí odpovídá tomu, že před samotným výsledkem bylo správním orgánem I. stupně zjištěno,

že svědci žádný vztah k žalobci nemají.

20. Svědek [XX] při své výpovědi konané dne 29. 3. 2017 nejprve k věci souvisle vypověděl vše, co sám o věci věděl, teprve poté mu byly kladeny otázky. Jeho svědecká výpověď provedená dne 19. 4. 2018 pak nebyla novou výpovědí svědka z důvodu zopakování důkazu, ale pokračováním svědecké výpovědi, byť s delším časovým odstupem, které bylo vyvoláno potřebou doplnit otázky svědkovi kladené ať už zmocněncem žalobce či správním orgánem vzhledem k nově uplatněným námitkám týkajícím se provedení měření rychlosti žalobcova vozidla. Za takové situace nebylo třeba, aby svědek znovu souvisle líčil skutečnosti k věci jemu známé, svědecká výpověď byla správními orgány hodnocena jako celek.
21. K námitkám žalobce týkajícím se pochybností o správnosti provedeného měření rychlosti jeho vozidla z důvodu nedodržení návodu k obsluze laserového rychloměru RAMER10 C (ať už s ohledem na nesprávné ustavení vozidla, měření v zatáčce či obsluhování radaru nezpůsobilou osobou) soud především odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). V rozsudku ze dne 14. května 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, Nejvyšší správní soud uvedl, že „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“ Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011,

č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.“

22. Lze dodat, že otázkou vlivu nedodržení návodu k obsluze na fungování radarového měřicího zařízení RAMER 10 C se již ve své judikatuře zabýval a dospěl k závěru, že „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“ (viz rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51). Ze stejného východiska vychází i řada dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu, z poslední doby např. ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 As 1/2018-32, či ze dne 30. 4. 2019, č. j. 9 As 57/2019-30.
23. Soud dále připomíná, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41, upozornil na skutečnost, že za účelem verifikace správnosti měření rychlosti byla výrobcem silničních radarových měřičů RAMER (včetně typu RAMER 10) vydána pomůcka v podobě šablon, resp. mřížek, jež jsou součástí návodu k jejich užití. Příložením této pomůcky na fotografii měřeného vozidla pořízenou rychloměrem lze ověřit, zda byl dodržen předepsaný úhel měření.
24. V projednávané věci nebyl žalobce v řízení před správními orgány pasivní, zpochybňoval měření rychlosti a poukazoval na nedodržení návodu k obsluze použitého rychloměru. Soud ovšem dospěl k závěru, že správní orgány se s námitkami žalobce vypořádaly a opatřily ucelenou sadu důkazů, které prokazují žalobcovo přestupkové jednání spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 20 km/h, resp. o 17 km/h po zohlednění obvyklé odchylky měření. Měření rychlosti vozidla bylo provedeno schváleným silničním laserovým rychloměrem typu RAMER10 C, který byl řádně ověřen, jak o tom svědčí ověřovací list č. 56/16. Rychloměr ovládal policista [REDACTED] vyškolený pro tuto činnost. Ve shodě se správními orgány uvádí soud, že tato skutečnost plyne ze svědeckých výpovědí obou [REDACTED] policistů. Uvedl-li [REDACTED] svědek [REDACTED], že radar obsluhoval z místa řidiče, žalobce nepředestřel žádné rozumné důvody, proč by tomu tak nemohlo být. Žalobcovy výhrady v tomto směru považuje soud za spekulativní, ničím nepodložené. Proto také soud nesdílí jeho pochybnosti ohledně věrohodnosti svědků. Svědecké výpovědi policistů považuje soud za zcela věrohodné a vnitřně konzistentní. Soud ve vedení svědeckých výpovědí neshledal nic nestandardního, svědci byli před započítím svědeckých výpovědí řádně poučeni. Alespoň klíčové části výsledku policisty [REDACTED], který se dne 19. 4. 2018 vyjadřoval k obsluze rychloměru, byl přítomen zmocněnec žalobce, který měl možnost klást otázky, čehož také využil.
25. Soud však považuje za rozhodující, že měření rychlosti bylo zdokumentováno standardním výstupem ze schváleného a ověřeného laserového rychloměru RAMER10 C v podobě fotografie žalobcova vozidla s údajem o naměřené rychlosti. Jde o snímek, který nevykazuje žádné odchylky či zvláštnosti a který nenásvědčuje ani tomu, že by měření rychlosti probíhalo na vnějším okraji zatáčky, což je návodem k obsluze zakázáno. Námitky, že jde o nezákonný důkaz, neboť měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze rychloměru z důvodu nesprávného ustavení vozidla a měření v zatáčce, byly dle

názoru soudu správními orgány dostatečně vyvráceny právě přiložením příslušné pomůcky v podobě šablony na výstupní fotografii vozidla. Užití pomůcky v podobě přiložení šablony, resp. mřížky na fotografii dokumentuje v posuzovaném případě fotografie ze záznamu o přestupku. Ta byla součástí spisového materiálu předloženého policií a byl jí proveden důkaz při ústním jednání dne 1. 3. 2017. K užití této pomůcky se tedy žalobce mohl vyjádřit již v průběhu přestupkového řízení. Vyhodnocením snímku se správní orgány obou stupňů zabývaly, dospěly k závěru, že šablona svědčí o tom, že vozidlo bylo v radarovém svazku, začátek vozidla byl zachycen v prostoru mezi vyznačenými linkami, a byl tedy dodržen návodem vyžadovaný úhel měření. Krom tohoto zásadního důkazu správní orgán I. stupně provedl dokazování i návodem k obsluze a mapovým snímkem a přikročil i k výsledkům policistů. Policista [REDACTED] potvrdil, že ustavení vozidla i samotné měření provedl v souladu s návodem.

26. Žalobcem navrhované důkazy vyjádřením Autorizovaného střediska RAMET a.s. a Českého metrologického institutu soud neprováděl, neboť to pro posouzení důvodnosti žaloby považoval za nadbytečné. Soud nepochybně žalobcovo tvrzení, že nelze vyloučit excesy [REDACTED] mající [REDACTED] vliv na výsledek naměřené rychlosti, ostatně toto v obecné rovině připustil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50, ve vztahu k laserovému rychloměru jiného typu. Za nadbytečné soud považoval prokazovat žalobcovo tvrzení, že žádný [REDACTED] rychloměr za obsluhu neohlídá postup v rozporu s návodem. Jak již zaznělo shora, rozhodující v projednávaném případě bylo, že použitý schválený a ověřený rychloměr RAMER10 C změřil rychlost žalobcova projíždějícího vozidla a poskytl o tom standartní dokumentaci ve smyslu návodu k použití, kterou správní orgány podrobily kontrole za použití pomůcky pro kontrolu správnosti měření v podobě šablony a zjistily, že vozidlo bylo řádně zachyceno v radarovém svazku, což prokazuje změření rychlosti ve správném úhlu, a dokládá tedy i užití daného rychloměru v souladu s návodem k použití.
27. Pro úplnost soud dodává, že žalobcovy odkazy na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 78 A 32/2016-31, a Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016-29, nebyly případné. Z žalobcem citovaných rozsudků nevyplývalo, že by v tehdy řešených věcech podrobily správní orgány, či případně krajský soud snímek vozidla z rychloměru takové kontrole za pomoci šablony k posouzení pozice měřeného vozidla jako v souzeném případě.
28. Námitky ohledně možnosti aplikovat zákon o odpovědnosti za přestupky, neboť je pro žalobce příznivější vzhledem k zakotvení institutu mimořádného snížení pokuty a katalogu polehčujících okolností, se v žalobách přestupců, které zastupuje právní zástupce žalobce, objevují opakovaně v různé podobě. K možnosti postupu podle § 44 zákona o odpovědnosti [REDACTED] za [REDACTED] přestupky, tedy možnosti mimořádného snížení výměry pokuty pod zákonnou sankci, odkazuje soud na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud k obdobné námitce stěžovatele, který byl shledán odpovědným za správní delikt provozovatele vozidla podle dřívější právní úpravy, uvedl: „Zákonodárce při přijímání nové právní úpravy zákona o přestupcích nestanovil žádné nové sazby ukládaných pokut za daný správní delikt, které by pro stěžovatele mohly znamenat přijetí příznivější [REDACTED] právní [REDACTED] úpravy,

ale stanovil toliko možnost mimořádného snížení výměry pokuty za zákonem předvídaných podmínek. V daném případě se proto nejednalo o přijetí příznivější právní úpravy, neboť správní orgán rozhodoval v mezích stanovených zákonem; bylo pak na jeho uvážení, jakou sankci na základě podkladů vyplývajících ze spisu v zákonem stanoveném rozmezí stěžovateli udělí. Správní orgán nebyl povinen v rozhodnutí uvést, proč výměru sankce pod zákonem stanovenou hranicí neuplatnil.“ Totéž lze konstatovat ve vztahu ke katalogu polehčujících okolností. Zákon o přestupcích sice na rozdíl od zákona o odpovědnosti za přestupky demonstrativní výčet polehčujících okolností neobsahoval, nic ale nebránilo správním orgánům, aby takové skutečnosti případně vzaly v úvahu podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích.

29. Z uvedeného soud dovozuje, že v žalobcově případě nedošlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Správní orgán I. stupně totiž nebyl povinen v rozhodnutí uvést, proč postupoval podle zákona o přestupcích, nikoli podle zákona o odpovědnosti za přestupky, včetně případně aplikace § 44, případně § 33 tohoto zákona, neboť zákon o odpovědnosti za přestupky nepředstavoval pro žalobce příznivější právní úpravu. Nadto žalobce již od počátku přestupkového řízení věděl (viz příkaz ze dne 22. 9. 2016, protokoly o ústních jednáních, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. 5. 2017, obě rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2017), že správní orgány vedou řízení podle zákona o přestupcích, své konkrétní výhrady proti takovému postupu tedy mohl uplatnit v průběhu celého přestupkového řízení. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného soud neshledal ani dílčí nedostatek jeho odůvodnění, v němž žalovaný explicitně nereagoval na žalobcovu zmínku o polehčujících okolnostech. Soud vnímal, že se jednalo o dílčí žalobní argument pro to, aby se správní orgán zabýval zákonem o odpovědnosti za přestupky jako pro žalobce příznivější právní úpravou. Tuto odvolací námitku jako celek žalovaný vypořádal, přičemž svůj závěr o tom, že aplikace § 44 zákona o přestupcích nepřipadá v úvahu, zdůvodnil poukazem na výrazné překročení rychlostního limitu. Sám žalobce v žalobě konstatoval, že se z napadeného rozhodnutí dozvěděl, proč nebylo postupováno dle „starého“ zákona o přestupcích. Soud nemohl žalobci přisvědčit, že v jeho případě měly správní orgány aplikovat § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Jak již zaznělo, nejedná se o příznivější právní úpravu, a žalovaný především zdůraznil výrazné překročení stanoveného rychlostního limitu.

V. Závěr a náklady řízení

30. Na základě shora uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O žalobě soud rozhodoval, aniž by v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. nařídil ústní jednání, neboť k takovému postupu soudu dali oba účastníci řízení souhlas.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

33. Soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 2. září 2019.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně